

itp. albo miejsca w części zabudowań przeznaczonych do wspólnego użytku i na terenach nie zabudowanych pomiędzy budynkami,

- 2) uszkadza urządzenia przeznaczone do utrzymania czystości,
- 3) niszczy lub uszkadza roślinność albo depcze trawę w parkach, ogrodach i zieleńcach przeznaczonych do użytku powszechnego — podlega karze grzywny od 50 zł do 3.000 zł, o ile czyn nie jest zagrożony karą surowszą w innych przepisach.

Art. 15. Orzekanie w sprawach o wykroczenie określone w art. 13 i art. 14 następuje w trybie przepisów o orzecznictwie karno-administracyjnym. Kolegia karno-administracyjne wymierzają w sprawach wymienionych w art. 13 pkt 1 również karę aresztu.

Art. 16. Dwukrotne skazanie z art. 13 pkt 1 w ciągu jednego roku może stanowić podstawę do rozwiązania stosunku pracy z dozorcą domu ze skutkiem natychmiastowym, bez obowiązku dostarczenia mieszkania zastępczego, co nie wy-

klucza możliwości rozwiązania umowy z innych prawem przewidzianych przyczyn.

Art. 17. W dekrete z dnia 23 kwietnia 1953 r. o świadczeniach w celu zwalczania klęsk żywiołowych (Dz. U. Nr 23, poz. 93) w art. 1 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) mogące wywołać poważne zakłócenia gospodarki narodowej, w szczególności w komunikacji miejskiej na skutek nadmiernych opadów śnieżnych,”.

Art. 18. 1. Traci moc rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 marca 1928 r. o usuwaniu nieczystości i wód opadowych (Dz. U. z 1939 r. Nr 90, poz. 581).

2. Do czasu wydania przepisów na podstawie art. 2 ust. 3, art. 5 ust. 4, 5, 6, art. 6 ust. 4, art. 7 ust. 1 i 2, art. 10, art. 11 i art. 12 niniejszej ustawy — pozostają w mocy dotychczasowe przepisy.

Art. 19. Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.
Przewodniczący Rady Państwa: *A. Zawadzki*
Sekretarz Rady Państwa: *J. Horodecki*

168

U S T A W A

z dnia 22 kwietnia 1959 r.

o zmianie dekretu o ochronie granic państwowych.

Art. 1. W art. 9 dekretu z dnia 23 marca 1956 r. o ochronie granic państwowych (Dz. U. Nr 9, poz. 51) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) dodaje się nowy ust. 3 w brzmieniu:

„3. Rada Ministrów może ustalić szerokość obszaru strefy nadgranicznej poniżej 2 km wzdłuż całej granicy państwowej lub jej określonych odcinków.”;

- 2) dotychczasowy ust. 3 otrzymuje numerację 4;
- 3) dotychczasowy ust. 4 skreśla się.

Art. 2. Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Rady Państwa: *A. Zawadzki*
Sekretarz Rady Państwa: *J. Horodecki*

169

U S T A W A

z dnia 22 kwietnia 1959 r.

o zwalczaniu niedozwolonego wyrobu spirytusu.

Art. 1. 1. Wyrób, oczyszczanie i odwadnianie spirytusu oraz wydzielanie spirytusu z innego wytworu wymaga zezwolenia Ministra Przemysłu Spożywczego i Skupu. Udzielenie zezwolenia może być uzależnione od zachowania określonych warunków.

2. Zezwolenie może być udzielone tylko jednostce gospodarki uspołecznionej.

3. Przedsiębiorstwa państwowe są wolne od obowiązku uzyskiwania zezwolenia.

4. Wyrób wódek może być dokonywany wyłącznie przez przedsiębiorstwa przemysłu spirytusowego podległe Ministrowi Przemysłu Spożywczego i Skupu.

Art. 2. Ministrowie, którym podlegają zakłady wyrobu, przerobu i zużycia spirytusu lub wyrobu wódek albo którzy nadzorują takie zakłady, sprawują w nich kontrolę procesów produkcji i wydają w tym zakresie odpowiednie przepisy.

Art. 3. 1. Kto bez wymaganego zezwolenia wyrabia, oczyszcza lub odwadnia spirytus lub wydziela go z innego wytworu albo wbrew postanowieniom art. 1 ust. 4 wyrabia wódkę,

podlega karze więzienia do lat 3
i karze grzywny nie niższej niż 5.000 zł.

2. Kto dopuszcza się czynów określonych w ust. 1 w znacznych rozmiarach,

podlega karze więzienia od lat 2 do lat 5
i karze grzywny nie niższej niż 30.000 zł.

Art. 4. 1. Kto wyrabia, przechowuje, zbywa lub nabywa przyrządy, których właściwości wskazują na to, że służą one lub są przeznaczone do niedozwolonego wyrobu spirytusu, podlega karze więzienia od roku do lat 3
i karze grzywny nie niższej niż 5.000 zł.

2. Kto przystosowuje do niedozwolonego wyrobu spirytusu naczynia i przyrządy, choćby były wytworzone w innym celu,

podlega karze więzienia do lat 2
i karze grzywny nie niższej niż 5.000 zł.

Art. 5. 1. Kto zbywa lub przechowuje pochodzący z niedozwolonego wyrobu spirytus albo wytwór spirytusowy,

podlega karze więzienia do lat 3
i karze grzywny nie niższej niż 5.000 zł.

2. Kto nabywa lub w nieznacznej ilości przechowuje pochodzący z niedozwolonego wyrobu spirytus albo wytwór spirytusowy,

podlega karze aresztu do lat 2
i karze grzywny nie niższej niż 500 zł.

Art. 6. 1. Kto odkaża spirytus skażony lub w jakikolwiek sposób osłabia działanie środka skażającego,

podlega karze więzienia do lat 3
i karze grzywny nie niższej niż 5.000 zł.

2. Kto dopuszcza się czynów określonych w ust. 1 w nieznacznych rozmiarach,

podlega karze grzywny do 4.500 zł.

3. Orzekanie w sprawach określonych w ust. 2 następuje w trybie orzecznictwa karno-administracyjnego.

4. Minister Przemysłu Spożywczego i Skupu w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości określi w drodze rozporządzenia, jaką ilość spirytusu należy uważać za nieznaczną (ust. 2).

Art. 7. Jeżeli z popełnienia przestępstw określonych w art. 3, 4, 5 ust. 1 lub w art. 6 ust. 1 sprawca uczynił sobie stałe źródło dochodu albo jeżeli był już skazany za podobne przestępstwo,

podlega karze więzienia od lat 2 do lat 5 i karze grzywny nie niższej niż 30.000 zł.

Art. 8. Kto dopuszcza do popełnienia przestępstwa określonego w art. 3, 4, 5, 6 ust. 1 i 2 i w art. 7 w nieruchomości, gospodarstwie albo w pomieszczeniu będącym w jego władaniu, podlega karze przewidzianej dla sprawcy przestępstwa.

Art. 9. 1. W przypadkach przewidzianych w art. 3, 4, 5, 6 ust. 1 i 2, w art. 7 i 8 orzeka się przepadek rzeczy stanowiących przedmiot przestępstwa albo służących lub przeznaczonych do jego popełnienia, choćby nie były własnością sprawcy.

2. W przypadkach przewidzianych w art. 3 ust. 1, w art. 4, 5, 6 ust. 1 i w art. 8 kara grzywny nie może być wymierzona w wysokości niższej niż 15.000 zł, jeżeli sprawca działa z chęcią zysku.

3. Sąd może orzec jako karę dodatkową przepadek majątku w całości lub w części, jeżeli sprawca działa z chęcią zysku albo jeżeli dopuszcza się popełnienia przestępstw określonych w art. 3 ust. 2 lub w art. 7.

Art. 10. 1. W toku śledztwa lub dochodzenia prokurator wydaje postanowienie o zabezpieczeniu grożącego przepadku przedmiotów określonych w art. 9 ust. 1 oraz kary grzywny.

2. W przedmiocie zabezpieczenia, o którym mowa w ust. 1, jak również zabezpieczenia grożącego przepadku majątku oraz w przedmiocie egzekucji orzeczonych kar stosuje się poza tym odpowiednio przepisy art. 3—18 ustawy z dnia 21 stycznia 1958 r. o wzmożeniu ochrony mienia społecznego przed szkodami wynikającymi z przestępstwa (Dz. U. Nr 4, poz. 11).

Art. 11. 1. Za spirytus uważa się wytwór uzyskany w drodze fermentacji i destylacji lub w drodze chemicznej, zawierający alkohol etylowy.

2. Za wódkę uważa się wytwór uzyskany z mieszaniny spirytusu i wody bądź także składników smakowych, aromatycznych i barwiących.

Art. 12. Minister Przemysłu Spożywczego i Skupu może w porozumieniu z Ministrem Handlu Wewnętrznego utrzymać w mocy zezwolenie na produkcję wódek o mocy do 20°, wydane przed dniem wejścia w życie ustawy przedsiębiorstwom uspołecznionym.

Art. 13. 1. Dotychczasowe przepisy w zakresie kontroli procesu produkcji i obrotu spirytusem pozostają w mocy do czasu zastąpienia ich przepisami wydanymi na podstawie art. 2 ustawy oraz na podstawie przepisów dekretu z dnia 29 października 1952 r. o gospodarowaniu artykułami obrotu towarowego i zaopatrzenia (Dz. U. Nr 44, poz. 301).

2. Dotychczasowe przepisy w zakresie handlu spirytusem i wódką pozostają w mocy, z tym że wykonanie tych przepisów w zakresie handlu detalicznego należy do właściwości Ministra Handlu Wewnętrznego.

Art. 14. Traci moc dekret z dnia 24 czerwca 1953 r. o wyrobie i przerobie spirytusu (Dz. U. Nr 34, poz. 143).

Art. 15. Ustawa wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia.

Przewodniczący Rady Państwa: *A. Zawadzki*
Sekretarz Rady Państwa: *J. Horodecki*

170

U S T A W A

z dnia 22 kwietnia 1959 r.

o zwalczaniu gruźlicy.

Art. 1. Zakłady społeczne służby zdrowia udzielają ludności bezpłatnie świadczeń w zakresie zapobiegania, rozpoznawania i leczenia gruźlicy oraz w zakresie rehabilitacji osób chorych na gruźlicę, ozdrowieńców i inwalidów z powodu gruźlicy.

Art. 2. 1. Osoby zamieszkałe na terenie Państwa Polskiego są obowiązane na żądanie organu służby zdrowia:

- 1) poddawać się szczepieniom ochronnym przeciwko gruźlicy,
- 2) poddawać się badaniom lekarskim, mającym na celu wykrywanie i leczenie gruźlicy,
- 3) udzielać wyjaśnień mogących mieć znaczenie dla rozpoznania gruźlicy, wykrycia źródła zakażenia bądź zapobiegania szerzeniu się gruźlicy.

2. Minister Zdrowia określi w drodze rozporządzenia zasady przeprowadzania szczepień ochronnych i badań lekarskich, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 2.

Art. 3. Użyte w ustawie określenia oznaczają:

- 1) „chory na gruźlicę” — osobę, w której organizmie nastąpiły zmiany chorobowe, spowodowane zakażeniem prątkami gruźlicy, a przebieg procesu chorobowego wymaga leczenia bądź rehabilitacji leczniczej lub zawodowej,
- 2) „ozdrowieniec” — osobę, która po przebytych leczeniu nie wykazuje klinicznych objawów gruźlicy, lecz wymaga świadczeń poradni przeciwgruźliczej i jest w niej zarejestrowana,

3) „inwalida” — osobę uznaną za inwalidę w myśl przepisów o rentach i zaopatrzeniach.

Art. 4. Chorzy na gruźlicę są obowiązani:

- 1) przestrzegać wskazań poradni przeciwgruźliczej,
- 2) zawiadamiać poradnię przeciwgruźliczą o każdej zmianie miejsca zamieszkania.

Art. 5. Minister Zdrowia w porozumieniu z Ministrem Pracy i Opieki Społecznej ustali w drodze rozporządzenia zasady wydawania przez poradnię przeciwgruźliczą orzeczeń i wniosków w zakresie:

- 1) uznawania osób badanych za chore na gruźlicę, ozdrowieńców i inwalidów z powodu gruźlicy,
- 2) przyznawania świadczeń określonych w ustawie,
- 3) udzielania wskazań, o których mowa w art. 4 pkt 1.

Art. 6. 1. Właściwy do spraw zdrowia organ prezydium powiatowej (miejskiej w mieście stanowiącym powiat miejski, dzielnicowej w mieście wyłączonym z województwa) rady narodowej na wniosek poradni przeciwgruźliczej może zarządzić:

- 1) umieszczenie chorego na gruźlicę w szpitalu, w sanatorium przeciwgruźliczym lub w innym zakładzie, jeżeli chory stanowi niebezpieczeństwo zarażenia gruźlicą swego otoczenia;
- 2) umieszczenie dzieci i młodocianych w zakładach przeznaczonych dla dzieci i młodzieży, jeżeli istnieje niebezpieczeństwo zarażenia ich gruźlicą od otoczenia, a usunię-